

Redaktør: Mgr. Irgens. Medarbeidere: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland

„St. Olav“ utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontor eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2,50 pr. kvartal, forukuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. ihende senest 14 dager før hvert kvartalskiite. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften.

„St. Olav“'s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743 Redaktøren privat 14161 Redaksjonssekretæren privat 17340 — „St. Olav“'s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5 I, åpent torsdage fra 10—2 og 4—7. Lørdager fra 10—1. De øvrige dage fra kl. 10—4 Utbetalinger kun tirsdag kl. 3—4.

INNHOLD: Fyret på Petri klippe. — «I Spania hersker ro». — Arbeid og betraktning. — Sovjetungdommen av idag. — Melodier til de nye salmer og sanger. — Kardinal Lépicier død. — Carnegies heltefond belønner to unge katolske menn. — † Søster Raphael Thérèse, f. Caroline Overn, — Prosessen mot franciskanersamfundet i Tyskland. — Rettelse. — † Biskop Jansen av Utrecht. — Engel som fordom. — Pastor Breukel - prest i 25 år. — Spørsmål og svar. — Herhjemme. — - og derute.

Fyret på Petri klippe.

Over det frådende hav
som brølende, skummende åpner sig
dypt som en grav —
over de seilende måker
som dødstrøtte flasker i stormværets gru
gjennom skumsprøitets tåker,
hever sig himmelhøit
fyrtårnets murverk med flammende skinn
visende vei mellom skumklædde skjær
seilleden inn.

Slik står Guds Kirke på jord.
Så ofte i jag over stormende vover
du skjelvende for.
Gjennom de beksvarte netter
hvor alt syntes lukket og stengt for ditt sinn,
det lysner og letter —
et glimt ifra fyret som viser dig vei.
Guds hellige Kirke
vet råd når det krenger i livsskibets ratt —
den svikter dig ei.

Stormer har herjet på vår jord . . .
Med blodige brenninger havet har raset
i skutenes spor —
men høit over bølgenes fjelle
raget dog fyret som hjelp for hver seiler i nød
i urokket velde:
Her fører veien
hvor skuten kan berges og styres i havn.
Følg den tross brenning og brott
i Frelserens navn!

Leden blandt klipper og skjær —
grunnbrott med fossende skum foran baugen
bølgenes hær —
aldri din livsskute finner
sikkert og trygt uten lys fra det evige fyr.
Flammende skinner
evighetslyset
som Herrev i nåde har tendt på vår vei.
Dødsrikets velde og vold
slukker det ei.

Solstreif i dødskampens vé.

*Og lys for den verden som kjemper i mulmet
og lyset vil se.*

*Slik reiste Du, Frelser, din Kirke,
din myndige tolk med de evige sannheters bud
i ord og i virke —
men moderlig mild*

for hjerter som sukker i angst og i nød.

Romerske Kirke, vår mor

i liv og i død!

K. Kjelstrup.

„I Spania hersker ro -“.

Rett som det er leser vi i verdenspressen: «I Spania hersker ro» — bulletiner som utsendes av den nuværende spanske regjering, hvis førsteminister er Cæsares Quirogas. Men tross alle pressemeddelelser om ro og orden synes dog landet å være i en permanent oprørstilstand. Selv socialistene som ellers pleier å gå inn for friheten, særlig for sine egne meninger, har stemt for at dekretet om oprørstilstanden med tilbehør av militære ekstrasforholdsregler oprettholdes og gis vedvarende gyldighet, idet de henviser til den fascistiske fare, skjønt alle vet at det er dem selv som representerer det egentlige faremoment.

Man er gått så vidt at man enn ikke tross alle vakre fraser om frihet ønsker censuren ophevet, skjønt man skulde tro at socialistene i det minste på dette punkt måtte bli sine frihetsideer tro. Men nei — den ønsker ikke at kritikken kommer offentlig til orde og finner det langt lettvintere jevnlig å utsende pressemeddelelsen: «I Spania hersker ro».

Men hvorledes denne «ro» i virkeligheten er beskaffet, viser de referater som de store og uavhengige presseagenturer verden over kan offentliggjøre gjennom sine forbindelser i landet. Her meldes nemlig om generalstreiker, dolkestikk, eksploderende bomber, skudd og nærkamper, proteststreiker, brennende kirker og klostre o. s. v. Og ennvidere erklærer marxistføreren Caballero at det som inntil nu er skjedd bare er en før-revolusjonær fase og at alt er i rask utvikling imot den fullstendige samfundsomveltning som er hans og hans fellers mål.

Venstrerepublikanerne som i øieblikket danner regjeringen, synes å være gått sammen med folkefronten om det ønskelige i at intet blir satt på spissen. Men det er vel tvilsomt om de eier krefter til å stanse den nuværende tingenes gang nøiaktig på det punkt hvor man ønsker det — om de kan gjennomføre et: «hertil og ikke videre». Når statsminis-

ter Quirogas erklærer at han ikke alene vil støtte sig til en parlamentarisk majoritet, men også til «gatens majoritet», kan det nemlig bli skjebnesvanget for alle velmente planer om måtehold.

Hvad vil det i det hele tatt si at Quirogas vil høre på folkets røst, men ikke tillate noen å gjøre inngrep i sine planer? Det er et helt uholdbart standpunkt hvad de siste dagers begivenheter tydelig har vist. «Mannen fra gaten» er alltid yderliggående og vil meget hurtig ikke bare oppløfte sin røst, men også gripe inn med sin hånd.

Under siste Cortes-møte fremmante folkefrontens fører Gil Robles meget alvorlig denne eventualitet. Han advarte venstrerepublikanerne mot forbundsfellene socialistene og kommunistene, som han direkte beskyldte for landsforræderi fordi de står under Moskvas diktatur. Robles forsikret regjeringen om at den i tilfelle det trengtes vilde finne andre krefter som vilde støtte den i kampen mot alle samfundsfjender.

Largo Caballero, marxistenes fører, taler imidlertid stadig store ord mot den samme regjering, idet han offentlig erklærer at selv den radikaleste venstre-borgerlige regjering kun blir tålt — og at denne tålsomhet vil ta slutt hvis den våger å foreta sig noe mot proletariatets vilje. Man betrakter alle republikanske regjeringer bare som overgangs fenomener inntil «Proletariatets diktatur» kan bli innført!

Regjeringen hører på dette uten å svare — og kirker og klostre blir flammens bytte, mens ropet stiger:

«Moskva leve!» — og pressen meddeler: «I Spania hersker ro —».

Et selvbedrag og en bevisst tilsløring av fakta.

Arbeid og betraktning.

I våre dager er den menneskelige personlighet mer og mer blitt ene og alene et redskap for alle de mange tekniske og økonomiske fremskritt — den er ikke lenger jordens herre, men en slave av sin egen produksjon, sin egen fornuft og dens frembringelser. Den moderne civilisasjon krever ustanselig arbeid, arbeid og atter arbeid for sin opprettholdelse og legger derfor beslag på hvert eneste øieblikk av alle samfundsmedlemmers tid. Men derved kommer den jordiske tilværelsesform også i skade for å ødelegge alle muligheter for å føre også et betraktende liv — der levnes ikke en rolig stund til dette med det resultat at vårt forhold til Gud løsner, vår sannhetstrang svekkes og vi mister sansen for det virkelig vakre i livet.

Til dette er jo all betraktnings mål: å sette oss i

forbindelse med de sterkere makter, de store verdier — å heve oss op på et høiere og renere livsplan for at vi fra dette plan kan vende tilbake til det daglige jordeliv og omsette den gjennom betraktning erhvervede sjelelige berikelse i handling, i arbeid. Betraktning er åndens innslag i vårt liv og mister vi dette, vil vi miste all bevissthet, all erkjennelse og etterhvert bli lammet i vår aktivitet.

Den moderne civilisasjons ensidige såkalte aktualisme forrykker menneskets og dermed kulturens forhold til tiden og evigheten, hvorved hele tilværelsen kommer ut av balanse. Hvis vår personlighet skal avpasse sig efter de dimensjoner som tiden alene krever og ikke orientere sig mot evigheten — hvis den blir et offer for denne aktualismen prisgir den sig selv til forgjengeligheten. Livet blir ikke en kjede av kostbare øieblikker med egenverdi, som vi skal utnytte som betrodd gods, det blir et stadig jag, hvor hvert øieblikk intet betyr utover det å være forløper for neste øieblikk. Men i dette rivende løp kan personligheten ikke holde sig oppe, kan ikke bli sig bevisst og erkjenne meningen med sin egen tilværelse. Meningen som er: evigheten, et levende forhold til Gud, til godheten, kjærlighetens og fredens Gud. Et liv som måles i tid og det som hører tiden til er ifølge hele sitt vesen helt blottet for mening.

Selvfølgelig er vi kalt til arbeid, til aktivitet her på jorden. Det vilde likeså selvfølgelig være galt om vi, hvis vi lever ute i verden, vilde sette oss passive hen og se på livet som et skuespill hvor det var vår oppgave å være tilskuere. Vi som lever ute i verden har som oppgave å organisere og kultivere den og føre utviklingen videre. Men dertil kreves at vi har kontakt med både tid og evighet — at vi kan virke som det vi er: skapt i Guds billede, som hans symbol.

En samfundsorden grunnet på arbeid er i sin opprinnelse en helt kristelig idé — og derfor er den betraktning som praktiseres av de velstillede klasser, fordi disse kan tillate sig å være fri fra kampen for den daglige tilværelse, meget ofte uten virkelig bunn og derfor uekte. Men om et arbeidende menneske i sitt indre stanser op for å tilbe og prise Gud, vil han få syn for uanede verdier i sitt eget liv og uanede verdier som mål for dette sitt eget liv. Og arbeidet vil bli gudstjeneste.

Hvis tidens tempo skulde kvele det betraktende bønnens liv, vilde kulturen hurtig forfalle — ti all mystikk, metafysikk og kunst er umulig uten kon-templasjon.

Sovjetungdommen av idag.

I flere år er der i Russland blitt praktisert et helt antireligiøst opdragelsessystem og følgerne begynner nu å vise sig så klart og tydelig at man ut fra de mange enkelte iakttagelser kan danne sig et allsidig billede av det hele resultat. Da dette antireligiøse system blev innført var det ut fra den forutsetning at «religion er opium for folket»: et av de velstillede samfundsklassers beste midler til å avlede arbeidernes oppmerksomhet fra sine elendige jordiske kår og stagge deres trang og lengsel efter å forbedre dem, idet der blir gitt dem vekslers på en lykkeligere hinsidig tilværelse om de i from underkastelse finner sig i savn og lidelser her på jorden. I alle de kommunistiske tidsskrifter har man i de senere år lest angrep på angrep på all tro, «på Gud, helgenene og de overnaturlige krefter». Men særlig tydelig kommer det frem på pedagogikkens område. E. Pierowski, en av de betydeligste sovjet-«pedagoger», sier i sitt skrift «Den antireligiøse opdragelse i folkeskolen» følgende: »Den antireligiøse opdragelse er et av Sovjet-skolens mest karakteristiske prinsipper som skiller den klartest fra selv de fremskrittvenligste pedagogiske strømninger i de borgerlige land. Dette prinsipp er en nødvendig følge av selve sovjetskolens vesen, som er å betrakte som et verktøy i proletardiktaturets hånd for å kunne skape en generasjon som er istand til å oppbygge en gjennomført kommunisme».

Allerede i barnehaven begynner denne opdragelse — men de ledende anbefales å gå frem med en viss forsiktighet og ikke angripe religionen i forvoldsomme uttrykk, da barna ennå i den alder er sterkt under påvirkning av foreldrene. Derfor «må barna ikke i denne tidlige alder bibringes direkte antireligiøse begreper og direkte opdras til gudløse stridsmenn, men man skal benytte alle anledninger til å motarbeide det som kan føre til religion: frykt, fromme fortellinger o. l. samt bevare og beskytte dem mot all religiøs påvirkning. Man skal vekke forskningstrangen i dem, opmuntre dem til å spørre og gi dem korrekte og naturlige fortellinger om livets opprinnelse, jordens utvikling o. s. v. De skal få å vite at ingen av lærerne går i kirke — og på de kirkelige høitider skal der arrangeres store kommunistiske festligheter som kan virke tiltrek-kende på barna og de unge».

I de 10 skoleår som efter det sovjetrussiske skolesystem følger efter barnehaven, er det religionsfiendtlige system helt gjennomført. Samlige lærere er alle forpliktet til å være medlem av «de kjempende gudløses forbund» og undervisningsplanen er helt ateistisk. I klassene opprettes ungdoms-gudløse-celler som skal gjøre propaganda mellom de øvrige elever. Folkeutdannelsekommissariatet utsendte

17. novbr. 1934 en rundskrivelse til alle skoler med følgende 5 hovedpunkter:

1) Distriktsinspektørene skal sette sig grundig inn i hvorledes den antireligiøse propaganda best kan iverksettes innen- og utenfor skolen, og gi lærerkreftene all den understøttelse som de trenger til dette arbeid. 2) Alle pedagogiske tidsskrifter skal stadig behandle det antireligiøse arbeid i skolene og berette om de metoder som har gitt de beste resultater. 3) I alle skolebøker skal der alltid finnes en viss mengde antireligiøst stoff, som skal være levende, klart og overbevisende behandlet. 4) Lærerne skal systematisk utstyres med det nødvendige arbeidsmaterieell til en antireligiøs opdragelse. 5) Skolen skal metodisk begunstige og understøtte alle gudløse-celler blandt elevene og utnytte alle muligheter innenfor de enkelte fag i den samme retning.

Et konkret bilde av hele denne virksomhet gir en innberetning fra den bolsjevistiske ni-årige skole i Saratov. I den er der 8 antireligiøse cirkler og 60 pct. av barna er medlemmer av de ung-gudløses forbund. Skolen eier et stort antireligiøst bibliotek, som stadig suppleres med den nyeste litteratur. Barna hverver også voksne for sine forbund, idet de systematisk bearbejder byens enkelte kvartaler, opfører antireligiøse teaterforestillinger og holder foredragsaftener, utgir et antireligiøst blad: «Stor-men på himmelen» o. s. v.

Og resultatet av alle disse anstrengelser? Ja, autoritetene er ikke helt tilfreds. Der er ennu meget å utrette før all «overtro» er forsvunnen. Pjrowski offentliggjør i sitt tidsskrift for januar 1935 at en enquete blandt 129 barn har gitt som resultat, idet 67 var bybarn og 62 fra landet, 71 gutter og 58 piker: 65 erklærte sig å være gudløse, visste intet om Gud og gikk ikke i kirke. 2 hadde religiøse foreldre, men tok ifølge sin skoleopdragelse helt avstand fra sin «gammeldagse» familie. 42 gikk i kirke, og 18 av disse tilføiet: med glede. 31 bad hjemme uten at man opfordret dem til det.

Men allikevel er resultatet av den gudløse opdragelse avskrekkende nok. På ett område har det til og med nødvendiggjort at autoritetene grep inn — nemlig i skoledisiplinen. Her viste det sig hvor nær troen på en religiøs autoritet henger sammen med anerkjennelsen av en jordisk. Det ene dekret etter det annet er utsendt for å forhindre den oppløsning som truet skolene — lærerne har fått tilhold om å søke forbindelse med foreldrene for sammen med dem å drøfte barnas opdragelse. Den «kollektivistiske opdragelse» har forsåvidt allerede spillet fallitt som skolen må påkalle foreldrenes autoritet nu, skjønt der lenge er blitt dosert at disse ikke hadde noe med barnas opdragelse å gjøre. Den kjente kommunistfører Karl Radek utsendte før dette skoleårs begynnelse en inntrengende formaning: «De unge sovjetborgere skal lyde sine lærere som den røde soldat sine foresatt». Ja, man har endog nu innført før-krigstidens skoleuniformer.

Men langt, langt verre enn all undergraving av

skoleautoriteten er den forferdende ansvarsløshet og usedelighet blandt den opvoksende generasjon. Idet man forneker Gud og de kristne sannheter, forkaster man også den kristne moral, hvis forpliktelser er begrunnet i en personlig og rettferdig Guds autoritet. Bolsjevismen har ganske visst forsøkt å erstatte Guds autoritet som moralgaranti med «proletariatets interesse», idet «vi erklærer at vår sedelighet helt ligger i klassekampens interesse», som Lenin uttrykket det i 1920. Men resultatet av de mellemliggende år viser at dette er helt utilstrekkelig. Tross alle anstrengelser er ungdommens kriminalitet ikke avtatt, men tvertom i stadig økning.

I «Revue Hebdomadaire» har Henri Le Faucon sammenstillet en beretning av utklipp fra forskjellige sovjetrussiske aviser, som ikke forsendes til utlandet og derfor er meget åpenhjertige. Den viser en rekke forbrytelser begått av unge i ennu skolepliktig alder med en råhet og brutalitet som søker sin like blandt voksne banditter. Ingen later til å kunne være sikre for de unge voldsmenn og intet later til å være dem hellig. At lærerne dolkes ned er like så almindelig som utplyndring av gamle vergeløse mennesker.

I den aller siste tid er kommunismen begynt å bekjempe de skadelige følger av sitt eget pedagogiske system, uten dog å ville vedstå deres sanne årsak. Kampen mot skolebandene er dekretert som det kommunistiske partis og ungdomsforbundenes viktigste opgave. Man er gått så vidt at man har innført dødsstraff for barn over 12 år — og den er allerede blitt anvendt i flere tilfelle. Man straffer foreldrene til omstreifende barn, såfremt disse foreldre er å finne, skjønt Sovjet dog ved sitt gudløse opdragelsessystem har tatt alt ansvar fra dem. Og disse straffer er så strenge at f. eks. foreldrene til 7 små barn der hadde gjort innbrudd i et varehus alle fikk 6 måneders straffarbeid fordi de hadde oppdradd sine barn så dårlig. Særlig slett står det selvfølgelig til med den seksuelle moral, da de unge jo tidlig innvies i kjønslivet og berøves all respekt for dette.

I dette mørke bilde mangler heller ikke de evige symptomer på sjelelig forfall: vanvid og selvmord. Begge grasserer i en forferdelig grad blandt Sovjetrusslands ungdom. I «la vie intellectuelle» skriver en russisk sinnsykeløge at man kan iaktta hvorledes tilfellene av religiøst vanvid er i stadig stigning i alle landets anstalter, især blandt ungdommen. Disse tilfelle frembyr alle det sedvanlige bilde: fra syk og overspent mystikk til religionsraseri med gudsbespottelser og kramper. For noen år siden organiserte Komsomol (det kommunistiske ungdomsforbund) antireligiøse prosesjoner. Blandt deltagerne i disse konstaterte lægene etterhvert fler og fler tilfeller av vanvidd. Ennvidere er der til tider utbrudt hele selvmordsepidemier, som i begynnelsen vakte megen uro i de kommunistiske aviser og som man søkte å bekjempe ved å avtrykke

avskjedsbrev fra unge selvmordere og advare mot den slags «faneflukt fra livet». Nu søker man å motarbeide «denne om-sig-gripende massesykdom ved å tie alle dens utslag ihjel». Derfor er det umulig å få det nøiaktige antall å vite. Men det er sikkert at selvmord forekommer så hyppig blandt den russiske ungdom at man kan tale om en hel epidemi.

Det må innrømmes at sovjetregjeringen nu anstrenger sig for å dempe op for alle utskeielse, men alle forholdsreglene — hvor grusomme de så enn er (tenk bare på dødsstraff for barn!) — kan ikke utrette noe av blivende verd, ti de tar kun sikte på symptomene og rammer ikke årsakene. Det hjelper ikke å vilde fremtvinge ærbødighet for autoritetene, appellere til moralen i proletarietets interessers navn, utrydde massekriminaliteten ved drakoniske straffer og sette en demning for selvmordene ved psykologiske argumenter, ti alt dette er kun å ramme de ytre foreteelser. En varig hjelp opnås kun ved å vende tilbake til Gud og atter gi ungdommen en kristen oppdragelse.

Melodier til de nye salmer og sanger.

Det er visst et almindelig ønske å komme i besiddelse av melodiene til de nye salmer og sanger i tillegget til vår salmebok. Undertegnede er da også villig til å forsøke, i samråd med Hans Høiærverdighet, å foranstalte en utgave av melodiene, for så vidt alle vanskeligheter forbundne dermed lar sig overvinne på en rimelig måte.

Det er således nødvendig at vi får vite i hvilken utstrekning man ønsker en utgave av melodiene, og i tilfelle, hvor mange eksemplarer der kan regnes avsetning for, så noenlunde. Jeg tillater mig derfor herved å oppfordre alle, som har interesse for en sådan utgave, å meddele mig det snarest mulig, samtidig med mulige ønsker i den retning og, i tilfelle, hvor mange eksemplarer man kunde ha bruk for. Jeg vilde også være takknemlig om noen kunde yde et eller annet bidrag til melodiene, ved originalmelodier eller andre, som kunde ønskes å komme i betraktning. — Det vilde også ha sin interesse å vite hvorvidt man kunde ønske en ny utgave av den gamle melodibok, om der ønskes forandringer i den m. m. Der kunde bli spørsmål om man skulde tenke på en ny og fullstendig utgave av hele melodiboken. Jeg vil gjerne imøtekomme alle berettigede ønsker og krav, så vidt det lar sig gjøre. Takkende på forhånd for alle meddelelser og bidrag, som bes sendt enten til Vikariatet eller direkte til mig, tegner jeg ærbødigst

C. Riesterer,
Rektor.

St. Halvardskloster, Sylling, Lier.

Kardinal Lépicier død

Efter lengre tids svakelighet er den franske kueriekardinal Lépicier avgått ved døden i en alder av 73 år. Han var født i Vancoeurs ved Verdun og trådte bare 15 år gammel inn Serviterordenen. Noviciatstiden tilbragte han i London og han avsluttet sine teologiske studier ved Propagandacollegiet i Rom, hvor han vigsledes til prest i 1885. Han vendte da tilbake til London og blev betrodd en novisemesters ansvarsfulle stilling, men snart kaltes han atter til Rom og virket i 25 år som professor i teologi ved det samme collegium hvor han selv hadde studert, samt skrev en lang rekke teologiske verker. Han innehadde tillike viktige hverv i sin egen orden. I 1911 blev han apostolisk visitator i England og Skottland og efter krigen sendtes han som visitator til Indien. I 1927 blev han kardinal, og prefekt for ordenskongregasjonen, den kirkelige centraladministrasjon som behandler alle ordenssamfundenes anliggender. Forrige år blev han avløst av kardinal La Puma. For den store offentlighet blev han mest kjent da han var pavelig legat ved den eukaristiske verdenskongress i Kartago og ved den franske nasjonalfest til ære for St. Jeanne d'Arc.

To nye kardinalutnevnelser.

Efter hans død teller kardinalkollegiet 66 medlemmer. Imidlertid har den Hl. Fader ansatt et hemmelig konsistorium til 15. juni hvor der atter vil bli utnevnt nye kardinaler, nemlig prefekten og proprefekten for det vatikanske bibliotek, mgr. Giovanni Mercati og mgr. Eugen Tisserant. Mgr. Mercati har viet hele sitt liv til bibliotekjenneste og har som lærd særlig gjort sig bemerket ved sine bibelske og bysantinske studier. Han har arbeidet ved det vatikanske bibliotek siden 1898 og blev i 1917 den nuværende paves avløser da denne blev kaldt til apostolisk visitator for Polen. Som kardinal vil han sikkert bli utnevnt til bibliotekar og arkivar for den romerske Kirke. Dette æresembede som sist var bekledd av kardinal Ehrle, er siden dennes død ikke blitt besatt før nu. Denne kardinalutnevneelse har lenge vært ventet, mens mgr. Tisserants kommer helt overraskende. Han er franskmann og har siden 1908 arbeidet i Vatikanbiblioteket og har foretatt utstrakte reiser som har gjort ham til en fremragende kjenner av Orienten, hvilket kanhende gir et fingerpek i retning av hvor han vil bli anvendt. Siden kardinal Sinceros død er den overmåte betydningsfulle stilling som sekretær for østkirkekongregasjonen ledig, hvis prefektur paven selv innehar — og det ser ut som mgr. Tisserants utnevneelse skjer med henblikk på dette.

Offentlig konsistorium

avholdes 18. juni hvor nuntiene i Madrid, Wien, Paris og Warschau, kardinalene Tedeschini, Sibilia, Maglione og Marmaggi vil bli ikledd kardinalhatten som de ikke mottok ifjor da de alle måtte være fraværende fra Rom på den tid. Inntil nu er de forblitt på sine respektive poster — og man er meget spent på hvem som skal bli deres efterfølgere i de utsatte og betydningsfulle stillinger.

Carnegies heltefond belønner to unge katolske menn.

Under sammenkomsten pinsedag i foreningslokalet i Oslo efter ferminen utdelte sognepresten mgr. Irgens efter oppdrag av Carnegies heltefond for Norge, to sølvmedaljer til Egil Olafsen og Ignaz Fiala, som i forveien hadde fått utbetalt en pengebelønning hver av samme fond. Årsaken fremgår av følgende innberetning fra St. Vincensforeningens formann, hr. førstefullmektig I. Ruyter:

«Branden i Sylling arb.forening 7/7 1934.

Efter at alle guttene først var kommet ut av det brennende hus, viste det sig at Kjell Ruyter i søvnørsken var gått inn igjen i sovesalen fra gangen for å redde kufferten sin. Her blev han røkforgiftet og ropte halvt besvimet om hjelp. Han lå på sin seng og mest uten pust i tett røk. Han visste ikke hvad han skulde gjøre og hvorhen han skulde gå.

Da merket Egil Olafsen og Ignaz Fiala at Kjell Ruyter manglet blandt de 17 guttene. De sprang straks inn i gangen og knyttet herunder på sig våte håndklær for munnen til hjelp mot røken. Her hørte de Kjell rope om hjelp. Egil Olafsen og Ignaz Fiala løp så inn i den brennende og røkfylde sal og fikk tak i gutten som nu hadde rullet sig fra sengen og et stykke ut på gulvet, mens flammehavet stod ut fra scenen. De bar Kjell ut av salen og ut i fri luft. Og like efter at den næsten nakne gutt blev båret ut falt taket ned og det hele slo sammen i et stort flammehav. Egil Olafsen svidde håret — ellers blev ingen skadet».

Biskopen lykkønsket de to redningsmenn i anledning den fortjente utmerkelse og de blev også hjertelig hyldet av alle de tilstedeværende..

Søster Raphael Thérèse,

f. Caroline Overn,

hensov stille i Herren d. 28. mai, styrket med Kirkens hellige nådemidler.

Den avdøde var født på Modum 21. mars 1863 og blev optatt i Kirken av biskop Fallize den 14.

mai 1893. I 1895 trådte hun inn i Karmeliterinneklostret i Antwerpen.

Søster Raphael Thérèse bevarte alltid en stor kjærlighet til Norge. Det var en sann glede for henne å kunne slutte sig til St. Eysteins Forbund og hun samlet i Belgien et stort antall medlemmer for dette. St. Olavs menighet i Oslo har særlig grunn til å minnes henne, da hun sammen med to andre damer har skjenket ett av de store glassmalerier i dens kirke, hvor der også leses en messe for hennes sjel tirsdag den 9. ds. R. I. P.

Prosessens mot franciskanersamfundet i Tyskland.

På foranledning opplyses at de «fransiskanere» som nylig sammen med sin rektor er blitt dømt til flere års fengsel, intetsomhelst har med Fransiskanerordenen å gjøre. De er medlemmer av det såkalte «Franciskaner-Gemeinschaft», et samfund av lægbrødre som blev stiftet i det forrige århundrede. Man kan være forvissset om at det også fra de kirkelige myndigheters side forestår de skyldige et alvorlig oppgjør.

Rettelse.

Mgr, Kjelstrup gjør oss opmerksom på en beklagelig feil i den av ham forfattede „Pinsehymne“ i forrige nummer av „St. Olav“. I første linje står: Ånder over ånder, i stormværrets brusen — skal være: Ånd over ånder i stormværrets brusen —

Biskop Jansen av Utrecht.

En også her i Norge kjent personlighet, den hollandske Kirkes forhenværende primas mgr. Johannes Jansen, er avgått ved døden 68 år gammel efter lengre tids sykdom som tvang ham til forholdsvis tidlig å trekke sig tilbake fra sitt ansvarsfulle arbeide.

Med undtagelse av ganske få år som han tilbragte på skole i Rolduc i bispedømmet Roermond, levde han hele sitt liv i bispedømmet Utrecht hvor han også var født. Han var levende socialt interessert og navnlig hadde skolevesenet hans interesse. Som sogneprest var han kjent som den prest i hele landet som gjorde de fleste husbesøk. Ved sin død var han titularerkebiskop av Selimbra. På sine mange reiser har han også besøkt Norge hvor han vant sig mange venner. R. I. P.

Engel som fordom -

Engel som fordom
fylgde meg vel, —
då du var hjå meg,
var eg so sæl.

Men du gjek frå meg?
Gjekk eg frå deg?

Eg sig og eg sig
inn i einsemd og natt.
Skal eg då aldri
finna deg att?
Skal det då aldri
uppetter gå,
skal eg då aldri
dagen meir sjå?
Finn eg då aldri
heimvegen min,
finn eg då aldri
ljosheimen din?

Drap eg ein venskap
du viste meg før?
Dreiv eg då burt deg
og stengde mi dør?

Kvi gjekk du frå meg,
kvi gjekk eg frå deg?
Gjekk eg so villt
at eg snudde til sist
burt ifrå Herren,
frå Jesu Krist?

Eg vart då so trøytt og
so grenselaus tom.
Kom fylg meg, kom fylg meg
til gudvigde rom!
Kom fylg meg og løys meg
frå alt som meg batt!
Kom fylg meg og leid meg
i myrkaste natt
til Han som kann berga
frå synd og frå skam!
Hjå Han vil eg vera.
Å kom, før meg fram!

Engel som fordom
fylgde meg vel,
kom no her ned,
kom med Guds fred!

LARS ESKELAND,

Pastor Breukel - prest i 25 år.

Den 10. juni kan en i Norge kjent og avholdt prest, pastor Peter Breukel, feire sitt 25-års pres-tejubileum. Som man vil erindre forlot han Norge av helbredshensyn for ca. tre år siden og vendte til-bake til sitt hjemland hvor han nu er slottsprest på Kastell Neuburg Gulpen i Limburg, Nederland. Av disse 25 år har pastor Breukel tilbragt omtrent den halve tid i Norge — først som kapellan i St. Halvard, Oslo, senere som sogneprest i Arendal, Pors-grunn og Molde, og til slutt ved St. Halvard menig-het i Oslo.

Hans venner blandt kolleger og lægfolk og ikke minst blandt hans mange konvertiter, som bevarer hans gode egenskaper i takknemlig og trofast erin-dring, lykkønsker ham med jubileet av opriktig hjerte. — «St. Olav» gratulerer også — ad multos annos!

Spørsmål og svar.

(Under denne rubrikk vil en av våre med-arbeidere, sogneprest Kjelstrup i Kr.sand, sva-re på spørsmål som kan påregne almen inter-esse).

Katolikk i hjertet.

Spørsmål:

Tillat mig å forelegge Dem et spørsmål som ikke bare har betydning for mig personlig, men sikkert også for andre som befinner sig i samme situasjon som jeg. Jeg til-hører i navnet den norsk-lutherske statskirke, men har alle-rede lenge vært klar over at den romersk-katolske Kirke alene eier de kristelige åpenbaringssannheter i hele deres fylde, så den har rett til å kalle sig Kristi eneste sanne og legitime Kirke. Når jeg ikke åpent bryter med luther-dommen og ber om optagelse i Kirken, da skyldes det især hensynet til min hustru som er et godt og edelt menneske, men — for å bruke et av Deres egne uttrykk — formelig vaksinert mot katolsk innflydelse ved sine dypt ingrodede fordommer mot Moderkirken. Jeg har imidlertid ved min livsgjærning anledning til å virke for den katolske Kirke og hjelpe sannhetssøkende sjeler som er mottagelige for min påvirkning. Jeg mener derfor at jeg kan forsvare å være «katolikk i hjertet» uten å gå formelt over. Jeg tror jo på den katolske Kirke og jeg elsker den. Er ikke dette standpunkt forsvarlig i en situasjon som min?

Amicus veritatis.

Svar:

Jeg forstår Deres vanskeligheter, men jeg er nødt til å svare Dem at Deres standpunkt er absolutt uholdbart. De lever jo i en tilstand av stadig samvittighetskonflikt ved å måtte skjule en katolsk overbevisning under lutherdommens maske. Den huslige fred er visselig et stort gode, men den betales for dyrt, når man for å bevare den tar skade på sin sjel. Intet gode i verden kan opveie ulydigheten mot Guds

vilje eller det tap en sjel lider ved å måtte undvære Kristi Kirkes rike nådemidler. Derfor har også Frelseren sagt: «Den som elsker far eller mor mer enn mig er mig ikke verd, og den som elsker sønn eller datter mer enn mig er mig ikke verd» (Matt. 10, 37) og: «Den som ikke er med mig er imot mig, og den som ikke samler med mig han adspredet» (Luk. 11, 23). Disse ord viser tydelig at alle timelige hensyn må settes til side når det gjelder Guds vilje.

Hvor mange edle, høireiste personligheter er det ikke blandt våre dagers konvertitter! Livets bok kan fortelle om de store ofre mange av dem har bragt for å kunne følge sin overbevisning og nå frem til livets høieste lykke i Moderkirkens armer. Baktalt og forfulgt av fanatiske protestanter har de allikevel ikke et øieblikk nølet med å følge nådens kall til den kirke som alene eier Evangeliets lys i dets fulle klarhet og nådens rikdommer i kilder som aldri uttørres. Og Gud har allerede her på jorden lønnet dem for de ofre de har bragt for sin overbevisnings skyld med en lykke og en hjertefred som de aldri hadde tenkt sig muligheten av. Også Dem har Gud i sin uendelige godhet hjulpet å finne veien til helligdommen; men De gir «for husfredens skyld» avkall på hvad Gud så kjærlig tilbyr Dem! Og dog har Jesus klart og tydelig forutsagt at husfreden mangen gang må ofres når det gjelder sannhetens erkjennelse: «Jeg er ikke kommet for å bringe fred, men sverd. Ti jeg er kommet for å gjøre et menneske uenig med sin far og en datter med sin mor og en svigerdatter med sin svigermor. Og et menneskes husfolk skal være hans fiender» (Matt. 11, 34—36).

Til forsvar for Deres handlemåte nevner De også at Deres livsgjerning gir Dem høve til «å virke for den katolske Kirke». Atter et plaster på en fredløs samvittighet! De står altså som veiviseren ved korsveien og peker på den vei vandringsmannen skal slå inn på, men selv rører De Dem ikke av pletten. Tror De ikke at De vilde virke langt mer overbevisende, om De selv gav det gode eksempel ved å gå foran på veien til Kristi Kirke? De sannhetssøkende sjeler som De gir det råd å søke over til katolisismen kunde jo muligens gi Dem det samme svar som den fromme prinsesse Elisabeth av Frankrike gav biskop Lomenie som hadde forrådt Kirken ved å avlegge ed til revolusjonsregjeringen. Prinsessen, som var en søster av Ludvig XVI, var den 21. floreal blitt dømt til døden, og biskopen kom for å forberede henne til å møte sin evige Dommer. «Monseigneur», sa prinsesse Elisabeth, «kristenkjærligheten bør ikke la Dem forglemme omsorgen for Deres egen sjel».

Ifølge Deres egen erklæring erkjenner De at det er Gud selv som taler til menneskene gjennom den hellige katolske Kirke. Jeg må da få minne Dem om at det er denne Kirkes uttrykkelige lære at det bare er én undskyldning for ikke å søke optagelse i Moderkirken, og denne ene undskyldning er uforskyldt uvidenhet. Jeg gir Dem derfor det alvorlige råd å be mere for å få den karakterens styrke De trenger for å adlyde Guds vilje. Når nemlig så mange av våre anderledes troende brødre som har fått se det første glimt av den katolske Kirkes herlighet, ikke tar sig sammen for å søke den fornødne veiledning hos en katolsk geistlig, da er grunnen i regelen den at de ikke ber nok. «Derfor får I ikke, fordi I ikke ber», sier Herren.

Oslo. — Pinsedag avholdt hs. høierverdighet biskopen Ferming i St. Olavskirken. Ialt mottok 40 personer det hellige sakrament. Faddere var fru Ulrikke Sutter og hr. Petter Bongard. Kirken var festkledd og mange mennesker hadde innfunnet sig. I koret bemerkedes sogneprest de Paepe, pater Vanneufville og pastorene Ugen, Weirig og Maesch. Høitideligheten innlededes med pontifikalmesse hvor biskopen blev bistått av sogneprest Irgens, sogneprest pater Notenbom og den nye maristpater Rommelse som nettop er ankommet til Stabekk. Ceremonimester var pastor Bergwitz. — Umiddelbart efter messen trådte 4 unge piker og 10 unge menn frem og fornyet sitt dåpslofte, hvorpå biskopen talte over Romerbrevets kap. 5, v. 5: «Guds kjærlighet er utost i våre hjerter ved den Helligånd som er gitt oss», idet hans høierverdighet utviklet Fermingens betydning for vårt åndelige liv, idet den gav oss evne til å leve efter vår tro også i hverdagslivet og krefter til alltid å forsvare det som vi visste var rett og riktig. Efter Fermingens istemte alle «Fast skal min dåpspakt evig stå». Som et svar på biskopens inntrengende ord, som et personlig svar fra hver enkelt steg salmens toner op båret av takknemlighet, tro, håp og kjærlighet. — Efterpå var der en mottagelse i foreningslokalet hvor biskopen hilste på de fermede og deres pårørende.

— og derute

Mexiko. — Erkebiskopen av Mexiko, mgr. Pascal Diaz, er avgått ved døden efter lengre tids sykdom i en alder av 60 år. Efter å ha fullendt sine studier i Europa blev han utnevnt til biskop av Tabasco i 1922 og i 1929 til erkebiskop. Samme år utarbeidet han med den daværende president Portes Gil den overenskomst mellem stat og kirke som siden er blitt så sørgelig ringeaktet og tilsidesatt — og mgr. Diaz har ikke undgått å få sin andel av forfølgelserne — i 1935 satt han således fengslet en tid. Regjeringen har nektet å gi tillatelse til at erkebiskopen som sine forgjengere får ligge tre dager på lit de parade i katedralen — men en stor menneskemengde har defilert forbi den åpne kiste i det biskoppelige kapell og tatt den siste avskjed med sin avholdte overhyrde.

Vatikanbyen. — Det siste nummer av «Acta Apostolicae Sedis» bringer et dekret om pilgrimsferder. Disse må alltid ha et religiøst preg og betraktes som en kristen fromhetshandling, hvorved de adskiller sig helt fra fornøielsesreiser eller ferieutflukter. Kun de kirkelige autoriteter har rett til å organisere og lede valfarter. Disse kirkelige autoriteter skal våke over at hver pilgrimsferd ledes av uklanderlige menn og en prest må aldri mangle som ferdens åndelige leder. Ved fastsettelsen av prisen for deltagelsen skal der sørges for at det også blir mulig for mindre velstillede trossfeller å være med. Pilgrimene skal derfor kun betale hvad som er nødvendig for å dekke utgiftene efter en beskjeden målestokk — enhver personlig vinning må utelukkes. Geistligheten skal ikke sørge for ferdens tekniske organisasjon — det skal øvede lægfolk som imidlertid har å forelegge alt som vedrører valfarten for de kirkelige autoriteter før noen bestemmelse treffes.

Redaktør: Mgr. Irgens.

K. Grønli's Bok- & Akcidenstrykkeri, Oslo.